

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Пещера, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, П НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Велина Ив. Ангелова

при участието на секретаря Т.ка Т. Даракчиева
като разгледа докладваното от Велина Ив. Ангелова Административно наказателно дело № 20235240200132 по описа за 2023 година

За да се произнесе, прие следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба от А. Г. Т. с ЕГН *****, подадена чрез пълномощник адв. Т. А. от АК-Пловдив, против Заповед за задържане на лице с рег. № 3153з-76/29.08.2023г. издадена от гл. инспектор К. Р. - Началник на РУ на МВР-Пещера.

С оспорената Заповед за задържане на лице с рег. № 3153з-76/29.08.2023г. издадена от гл. инспектор К. Р. - Началник на РУ на МВР-Пещера, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наредено задържането на жалбоподателя

А. Г. Т. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на РУ на МВР Пещера във връзка с данни за извършено престъпление по чл. 143, ал. 1 от НК във вр. чл. 18 от НК, съдържащо се в преписка ДП № 69/29.08.2023г. по описа на ОСлО при ОП Пазарджик, постъпили по оплакване от стажант П. К. и устно разпореждане на комисар Г.Г.-зам.директор на ОДМВР Пазарджик.

Жалбоподателят моли за отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна-издадена в нарушение на материалния закон и при липса на практически и правни основания. В съдебно заседание поддържа изложеното в жалбата и направеното в нея искане, лично и чрез пълномощник като претендират направените по делото разноси.

Ответникът по оспорването-полицейски орган при РУ на МВР гр.Пещера не се явява и не взема становище по жалбата.

Съдът, като се запозна с наличния доказателствен материал и взе предвид становищата на страните, намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената от закона форма и е придружена от необходимите приложения.

Разгледана по същество, тя се явява основателна по следните съображения:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В случая оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР, в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност. Спазена е законоустановената форма така, както предвижда разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена писмена заповед за задържане. Същата има задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР - вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането.

Съгласно чл. 74, ал. 6 от ЗМВР-копие от заповедта се връчва на задържаното лице срещу подпис. По делото няма спор, че Т. е отказал да подпише заповедта за задържането. Този негов отказ да разпише заповедта законосъобразно е удостоверен с подписа на свидетеля И. Х..Получаването на препис от заповедта за задържане обаче е самостоятелно право на лицето, различно от правото да му бъде предявена за подпис същата. На това право на лицето да получи заповедта за задържане съответства задължението на органа да му връчи препис от същата. Законодателят не е предвидил хипотеза нито в ЗМВР, нито в Инструкцията, в която препис от заповедта да не се връчва на лицето поради някаква причина, каквато и да е тя, дори и при отказ да подпише, че е запознат със заповедта. Правото да се получи препис от заповедта е свързано както с това лицето да разбере защо се задържа, така и с възможността да обжалва законността на задържането. Затова предявяването на заповедта за задържане за запознаване със съдържанието ѝ и подписването ѝ от задържаното лице е действие самостоятелно и независимо от връчването на препис от същата. В същото време предоставяне на екземпляр на задържания е гаранция срещу евентуални опити от страна на полицейските органи за манипулации върху вече съставената и връчена заповед — поправки, добавки или други корекции, включително цялостна подмяна на заповедта. На жалбоподателя в случая не е връчен екземпляр от заповедта,

като в тази насока са показанията на разпитания по делото свидетел. По този начин с неполучаването на препис на жалбоподателя е възпрепятствана възможността му да се запознае подробно със съдържанието на заповедта и да разбере за какво точно е задържан.

Неизпълнението на задължението от страна на контролните органи на чл. 74, ал. 6 от ЗМВР представлява съществено процесуално нарушение, допуснато в административното производство, което представлява самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на издадената заповед. Това невръчване съществено нарушава правото на наказаното лице да разбере за какво точно е задържан и съответно затруднява в степен на невъзможност да се възползва от правото си да обжалва законността на задържането си, съответно правото му да организира адекватно своята защита по отношение на подобно обжалване.

Отделно от посоченото съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи са овластени да задържат лица в случаи, определени от закон - за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правната си същност задържането под стража, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 73 от ЗМВР, представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН: административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането като принудителна административна мярка се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК; достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е

задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът, дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Въпреки изложеното до тук следва да се има предвид, че изискването за мотивиране на административния акт изисква в него да се съдържат достатъчно данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. В този смисъл е решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – П. и П. срещу България, в което е прието, че за да е налице обосновано подозрение следва да има факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъплението. Освен това, подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление. Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане" ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

По делото се установи, че на 29.08.2023 година в 17:00 часа, по време на изпълнение на служебните си задължения като полицейски служител в РУ на МВР Пещера жалбоподателят Т. е бил задържан като в заповедта е посочено правното основание за постановяването ѝ - за извършено престъпление по чл. 143, ал. 1 от НК, и образуваното Досъдебно производство № 69/2023 г. по описа на ОСЛО при ОП Пазарджик постъпили по оплакване на стажант П. К. и устно разпореждане на зам.директор на ОДМВР –Пазарджик като задържаното лице е било освободено на 30.08.2023 година с лично обяснение на зам.директор на ОДМВР Пазарджик –комисар Г. „момчета ще извинявате ,но така се получиха нещата“.

Горното се установява от събраните гласни и писмени доказателства. Съдът ги цени като последователни и непротиворечиви, приети и приобщени по предвидения в закона ред.

От данните по делото не може да се направи извод за съпричастност на задържания към съответно престъпно деяние, липсват каквито и да било доказателства за това. В случая според настоящия състав е налице

нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, тъй като се засягат права и законни интереси на гражданин в по-голяма степен от най-необходимото от гледна точка на целта, за която се издава актът. Като всяка ПАМ, задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по чл. 72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. За да се прибегне до задържане, същото трябва да преследва някаква легитимна, законовопривната цел, а не да се явява своеобразно наказание, репресия налагана по усмотрение на административния орган. Не се установява, принудата и нейното реализиране да е обусловено от необходимостта лицето да бъде държано за 24 часа. Липсват данни за наличие на опасност от извършването на противоправно деяние или необходимост от предотвратяването му или осуетяване на възможността на нарушителя да се укрие. Не се събраха данни за конкретната причина, наложила задържането на лицето. Отделно от това от заповедта за задържане на лице се чете единствено, че същото е във връзка с чл. 143, ал. 1 от НК, като липсва описание на конкретно престъпно деяние извършено от лицето, такова не се установява и посредством събрания по делото доказателствен материал.

Тези данни по делото сочат на извод, че в конкретния случай неоправдано и в нарушение на материалноправните предпоставки на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е приложена процесната ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че тя е наложена в нарушение на закона и при несъответствие с целта му, без да е доказана необходимостта от задържането на лицето, и като такава следва да бъде отменена.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е незаконосъобразна, затова подадената срещу нея жалба следва да се уважи.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на направените в настоящото производство разноски в размер на 800 лв. за адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. № 3153з-76/29.08.2023г. издадена от гл. инспектор К. Р. - Началник на РУ на МВР-Пещера.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Пазарджик да заплати на А. Г. Т. с ЕГН ***** сумата от общо 810/осемстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - Пазарджик в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____